

indtil vi komme til at tale om den militære Straffelov. Men, sagde det ærede Medlem, jeg havde sagt, at denne Bøjestråf kun sjældent blev anvendt, og det var ikke rigtigt. Jeg kan for mit eget Vedkommende give den Oplysning — og det har jeg Lov til —, at da Straffeloven blev vedtagen i 1881, var jeg Bataillonschef og senere Regimentschef i alt i 14 Aar. indtil 1895, og jeg har aldrig anvendt Bøjestråffen, men jeg ved, at nogle af mine Kammerater have anvendt den paa et Omraade, hvor jeg ikke vil sige, det i og for sig er urigtigt, nemlig udelukkende lige overfor Drukkenskab. Og naar den anvendes paa denne Maade, ser jeg med lidt andre Øjne paa den end den ærede Ordfører.

Den ærede Ordfører kender vist et fransk Citat, benyttet af Charlotte Corday: „Le crime fait la honte, non pas l'échafaud“. Det er selve Forbrydelsen, ikke den Maade, hvorpaa den bliver afsonet ved Straf, der er det afgørende. Dette kan man sige i dette Tilfælde. Jeg havde nævnt, at jeg troede, den blev sjældent anvendt, men det ærede Medlem var af en anden Mening og oplyste i Gaar, at efter hvad han havde faaet at vide, var den ved 1ste Regiment anvendt 12 Gange i de sidste 6 Aar. (*L. Jessen*: Ikke ved 1ste Regiment, ved et Regiment!). Ved et Regiment. Jeg skal ikke inklade mig paa at undersøge, om det er rigtigt eller ej, og jeg skal gaa ud fra som givet, at det ærede Medlem har Ret. Men man skulde da gerne se de Forseelser, der have givet Anledning til Straffens Anvendelse. Det har nogen Betydning. Det, vi mangle i Hæren og maa have, er en almindelig Straffestatistik, hvor man kan se, hvad der er sket, helst i et Tidsrum af 6 Aar af Hensyn til den dobbelte Turnus, vi have ved Fodfolket hidtil, en Statistik, hvoraf man kunde se, hvorledes der er blevet straffet i den Tid. Det er min Overbevisning, at man derved vilde komme til Erkendelse af, at det er kun en ringe Brøkdæl af vore indkaldte, som overhovedet bliver straffet. Naar man igen vil se, hvorledes og hvem der bliver straffet, vil man se, at Straffene koncentrere sig paa enkelte Personer, som ere Vagabonder i det daglige Liv og selvfølgelig ogsaa ere det, naar de komme i Geledet, og som man derfor har vanskeligt ved at faa til at makke ret uden Straf. Men jeg skal dertil føje og kommer her som før til at rette en Behørdelse imod Lovgiverne i deres Virksomhed. Jeg er

selv med indenfor Tallet af dem og var det ogsaa i 1881, da Militærstraffeloven blev forhandlet. I Udvalget, der var nedsat den Gang, og af hvilket jeg var Medlem, foreslog vi militære netop at afskaffe de strenge Straffe, vi vilde ikke have mørk Arrest. Den ærede Ordfører omtalte forleden denne Strafs Virkninger, han talte om Hallucinationer o. s. v., som den kunde fremkalde. Jeg tror, det ærede Medlem ikke har dette ved Oplysninger fra Folk, der have været udsatte for mørk Arrest, men det er formodentlig gaaet det ærede Medlem, som det er gaaet mig, at han har tænkt sig, hvilke Virkninger det vilde have paa ham selv at sidde i en lukket Kasse en vis Tid i fuldstændigt Mørke. Jeg har ikke nogen Sinde hørt, at det har været nødvendigt at afbryde Arresten paa Grund af Arrestanternes angrebne Nerver, men derfor kan man godt være imod denne Straf. Jeg er bestemt imod den.

Vi foreslog da for at undgaa mørk Arrest, at der skulde træffes den Bestemmelse i Straffeloven, at naar en Rekrut var bleven straffet med et vist Antal Fængselsstraffe, skulde han hjemsendes, som om den Tjeneste, han havde gjort, ikke havde været gjort, og saa skulde han ind igen næste Aar. I Stedet for det indsatte man Bestemmelsen om Straffekompaniet. Det, vi foreslog, vilde man ikke gaa ind paa af en misforstaaet Blødgøthed. Man sagde, at med den Straf vilde alle hjemme faa at vide, at der havde været noget i Vejen med den vedkommende Soldat. Men den Slags Personer kender man i Forvejen godt i Hjemmet, man kan ikke fortælle noget om dem, som de hjemme ikke vide. Det, vi tilsigtede, var Hærens Tarv og særlig de værnepligtiges Tarv, fordi, naar vi beholde den Slags daarlige Individuer og blive nødsagede til at straffe dem, drives vi mod vor bedste Villie til at anvende Streng- heden, vi ere nødte til at begrænse Friheden, hvor vi gerne vilde gøre det omvendte. Netop saadanne Folk forhindre os i at anvende den milde Fremgangsmaade, der ligger naturligt for. De Herrer, som have aftjent deres Værnepligt, vide af Erfaring, at naar man skal kritisere de foresatte og høre, hvordan de menige se paa dem, ere de saakaldte elskelige foresatte, de, som søge at lefte for deres undergivne for at blive populære, ikke dem, som Soldaterne sætte Pris paa. Ingen af dem, som have været Soldater